

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง ผลการใช้กิจกรรมการเล่านิทานสองภาษาที่มีต่อความสามารถในการใช้ภาษาไทยของเด็กวัยอนุบาลที่ใช้ภาษามลายูเป็นภาษาที่หนึ่ง มีสาระสำคัญดังต่อไปนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาผลของการใช้กิจกรรมการเล่านิทานสองภาษา ที่มีต่อความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงปริมาณของเด็กวัยอนุบาลที่ใช้ภาษามลายูเป็นภาษาที่หนึ่ง ใน 3 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านปริมาณในการใช้ภาษา 2) ด้านความถูกต้องในการใช้ภาษา และ 3) ด้านความคล่องและยืดหยุ่นในการใช้ภาษา

สมมุติฐานการวิจัย

หลังจากการใช้กิจกรรมการเล่านิทานสองภาษา เด็กกลุ่มทดลองมีความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงปริมาณ 3 ด้าน คือ 1) ด้านปริมาณในการใช้ภาษา 2) ด้านความถูกต้องในการใช้ภาษา และ 3) ด้านความคล่องและยืดหยุ่นในการใช้ภาษา สูงกว่ากลุ่มควบคุม

วิธีดำเนินการวิจัย

1. การศึกษาข้อมูลเบื้องต้น

1.1 ศึกษาตำรา เอกสาร และงานวิจัยเกี่ยวกับ พัฒนาการทางภาษาของเด็กสองภาษา การวัดความสามารถทางภาษา การใช้นิทานในการส่งเสริมพัฒนาการทางภาษา และเด็กสองภาษาจังหวัดชายแดนภาคใต้ที่ใช้ภาษามลายูเป็นภาษาที่หนึ่ง

1.2 ศึกษาจากการลงทะเบียนเรียนวิชาหลักสูตรการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาและทักษะทางสังคม และวิชาการวิเคราะห์และพัฒนการสอนดนตรีและการแสดงสำหรับเด็กปฐมวัย ของภาควิชาประถมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

1.3 ศึกษาจากการเข้าร่วมการอบรมเชิงปฏิบัติการเกี่ยวกับการเล่านิทานสำหรับเด็กตามแนวการศึกษาวอลดอร์ฟ

2. ประชากรและตัวอย่างประชากร

2.1 ประชากร เป็นเด็กนักเรียนชาวไทยมุสลิมอายุ 5-6 ปีที่ใช้ภาษามลายูเป็นภาษาที่หนึ่ง ในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดปัตตานี

2.2 ตัวอย่างประชากรเป็นเด็กนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2545 ของโรงเรียนเพลินภาษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดปัตตานี จำนวน 2 ห้องเรียน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 15 คน และกลุ่มควบคุม 15 คน รวมทั้งสิ้น 30 คน

3. กิจกรรมการเล่านิทานที่ใช้ในการวิจัย

3.1 กลุ่มทดลอง ใช้กิจกรรมการเล่านิทานสองภาษา เล่าโดยผู้วิจัยและครูประจำชั้นผู้ช่วยวิจัย โดยให้รูปแบบวิธีการเล่านิทานสองภาษาตามแนวคิดและหลักการที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ใช้นิทานสองภาษาจำนวน 4 เรื่อง เรื่องละ 3 สัปดาห์ต่อเนื่องกัน สัปดาห์ละ 5 วัน วันละ 20 -30 นาที ขั้นตอนการเล่ามี 3 ขั้นตอน คือ 1) ขั้นเกริ่นนำ 2) ขั้นเล่านิทาน 3) ขั้นซักถามและสรุป

3.2 กลุ่มควบคุม ใช้กิจกรรมการเล่านิทานปกติ เล่าโดยครูประจำชั้นผู้ช่วยวิจัย โดยให้รูปแบบวิธีการเล่านิทานปกติตามแนวคิดและหลักการที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ใช้นิทานปกติ จำนวน 4 เรื่อง วันละ 1 เรื่อง เปลี่ยนเรื่องทุกวันตามลำดับจนครบ 12 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 วัน วันละ 20 -30 นาที ขั้นตอนการเล่ามี 3 ขั้นตอน คือ 1) ขั้นเกริ่นนำ 2) ขั้นเล่านิทาน 3) ขั้นซักถามและสรุป

4. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบบันทึกการสังเกตความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงปริมาณของเด็กวัยอนุบาลอายุ 5-6 ปี ที่ใช้ภาษามลายูเป็นภาษาที่หนึ่ง ประกอบด้วย 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 แบบจดบันทึกการสังเกตความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงปริมาณของเด็กวัยอนุบาล อายุ 5-6 ปีที่ใช้ภาษามลายูเป็นภาษาที่หนึ่ง

ส่วนที่ 2 แบบวิเคราะห์ความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงปริมาณของเด็กวัยอนุบาลอายุ 5-6 ปีที่ใช้ภาษามลายูเป็นภาษาที่หนึ่ง

ส่วนที่ 3 แบบประเมินและสรุปความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงปริมาณของเด็กวัยอนุบาล อายุ 5-6 ปีที่ใช้ภาษามลายูเป็นภาษาที่หนึ่ง

5. การเก็บรวบรวมข้อมูล

5.1 ผู้วิจัยนำหนังสือขอความร่วมมือในการทำวิจัยจากบัณฑิตวิทยาลัยไปเสนอต่อผู้อำนวยการโรงเรียนที่เก็บข้อมูล

5.2 ผู้วิจัยนำแบบบันทึกการสังเกตความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงปริมาณของเด็กวัยอนุบาลอายุ 5-6 ปีที่ใช้ภาษามลายูเป็นภาษาที่หนึ่ง ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปบันทึกการสังเกตร่วมกับการบันทึกแถบเสียงทั้งในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมก่อนทดลองใช้กิจกรรม (pre-test)

5.3 ผู้วิจัยดำเนินการทดลองจัดกิจกรรมการเล่านิทานสองภาษากับกลุ่มทดลองและเล่านิทานปกติกับกลุ่มควบคุม เป็นเวลาทั้งสิ้น 12 สัปดาห์

5.4 ผู้วิจัยนำแบบบันทึกการสังเกตความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงปริมาณของเด็กวัยอนุบาลที่ใช้ภาษามลายูเป็นภาษาที่หนึ่ง ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปบันทึกการสังเกตร่วมกับการบันทึกแถบเสียงทั้งในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมหลังทดลองใช้กิจกรรม (post-test)

6. การวิเคราะห์และนำเสนอข้อมูล

6.1 ผู้วิจัยนำระดับความสามารถในการใช้ภาษาไทยของเด็กกลุ่มตัวอย่างและกลุ่มควบคุมที่วิเคราะห์ ประเมินและสรุปความสามารถตามเกณฑ์สร้างขึ้นก่อนและหลังการทดลองใช้กิจกรรมการเล่านิทาน มาหาค่ามัธยิมเลขคณิต ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D)

6.2 เปรียบเทียบความแตกต่างของระดับความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงปริมาณของเด็กวัยอนุบาลอายุ 5-6 ปี ที่ใช้ภาษามลายูเป็นภาษาที่หนึ่ง 3ด้าน ได้แก่ 1) ด้านปริมาณในการใช้ภาษา 2) ด้านความถูกต้องในการใช้ภาษา และ3) ด้านความคล่องและยืดหยุ่นในการใช้ภาษา โดยคำนวณค่าที่แบบ Independent แล้วนำเสนอข้อมูลในรูปตารางและความเรียง

6.3 รายงานข้อมูลเชิงบรรยายเกี่ยวกับการเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงของเด็กกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ช่วงก่อนและหลังใช้กิจกรรมนิทาน

สรุปผลการวิจัย

ผลการทดลองใช้กิจกรรมการเล่านิทานสองภาษาที่มีต่อความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงปริมาณของเด็กวัยอนุบาลที่ใช้ภาษามลายูเป็นภาษาที่หนึ่งเป็นเวลา 14 สัปดาห์ พบว่าหลังการทดลองใช้กิจกรรมการเล่านิทาน กลุ่มทดลองมีความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงปริมาณสูงกว่ากลุ่มควบคุม ทั้ง 3 ด้าน คือ

1. ด้านปริมาณในการใช้ภาษาสูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. ด้านความถูกต้องในการใช้ภาษาสูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. ด้านความคล่องและยืดหยุ่นในการใช้ภาษาสูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผลการวิจัย

การใช้กิจกรรมการเล่นิทานสองภาษากับเด็กวัยอนุบาลที่ใช้ภาษามลายูเป็นภาษาที่หนึ่ง นอกจากจะสามารถเพิ่มความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงปริมาณให้กับเด็กได้แล้ว ผู้วิจัยได้พบประเด็นที่เป็นผลของการจัดกิจกรรมสามารถนำมาอภิปรายได้ดังนี้

1. บรรยากาศในการเรียนรู้ภาษาจากกิจกรรมการเล่นิทานรูปแบบใหม่ที่มีต่อศักยภาพในการใช้ภาษาไทยของเด็กที่ใช้ภาษามลายูเป็นภาษาที่หนึ่ง

การเล่นิทานสองภาษา เป็นการเล่นิทานรูปแบบใหม่สำหรับห้องเรียนอนุบาลของเด็กที่ใช้ภาษามลายูเป็นภาษาที่หนึ่งซึ่งต่างไปจากการเล่นิทานแบบเดิมที่ใช้ภาษาไทยในการเล่นิทานเพียงอย่างเดียว ทำให้เด็กมีความตื่นเต้นสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรม โดยเฉพาะในวันแรกของการเริ่มเล่นิทานซึ่งใช้วิธีการเล่าปากเปล่าควบคู่กันไปทั้งสองภาษาโดยไม่มีสื่อประกอบนั้น เด็กมีความตั้งใจในการฟังมากเป็นพิเศษ บรรยากาศจะเงียบสงบ เด็กจะส่งแววดตาอันเป็นประกายสื่อความมุ่งมั่นตั้งใจผ่านดวงตาใสๆ มองมาที่ผู้เล่าอย่างจดจ่อตั้งแต่ต้นจนจบ และเมื่อถึงเวลาเล่านิทานในสัปดาห์ต่อไปซึ่งใช้วิธีการขีดหุ่นประกอบนั้น เด็กจะช่วยครูจัดเตรียมสิ่งของอุปกรณ์ต่างๆ จนเสร็จ และนั่งเรียบร้อยเตรียมตัวพร้อมเข้าร่วมกิจกรรมเพื่อรับรู้เรื่องราวและเหตุการณ์ต่างๆ ในนิทานอย่างกระตือรือร้น นับเป็นบรรยากาศการเรียนรู้ภาษาที่สนุกสนาน และเต็มไปด้วยน้ำใจไมตรีที่เอื้อเพื่อพ่อแม่ ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ในช่วงเวลาแห่งสื่อสัมพันธ์อันอบอุ่นที่คลุมอบแต่ศิษย์ตัวน้อย บรรยากาศการเรียนรู้ภาษาที่เกิดขึ้นในลักษณะเช่นนี้จะส่งผลต่อปริมาณการใช้ภาษาของเด็กเป็นอย่างมาก เนื่องจากการส่งเสริมการพัฒนาภาษาและการพูดจากปัจจัยภายในตัวเด็กที่เกิดจากอิทธิพลของอารมณ์และความสนใจของเด็ก

ปัจจัยต่างๆ ที่มีอิทธิพลต่อปริมาณความสามารถในการใช้ภาษาไทยของเด็กที่ ศรีเรือน แก้วกังวาล(2543) ประภา วิเชียรสิงห์ ,เบญจมาศ พระธานี (2538) และอรวรรณ วงศ์คำชู (2542) กล่าวไว้ได้แก่ ปัจจัยด้านตัวเด็ก ปัจจัยด้านตัวครู และปัจจัยด้านสภาพแวดล้อม

1.1 ตัวเด็ก การพัฒนาภาษาและการพูดของเด็กแต่ละคนจะแตกต่างกันไป สาเหตุสำคัญที่มีผลต่อการพัฒนาภาษาและการพูดของเด็ก คือ ความแตกต่างระหว่างบุคคลของเด็กในด้านต่างๆ บรรยากาศการเรียนรู้ภาษาจากกิจกรรมการเล่นิทานรูปแบบใหม่ ทำให้เด็กพัฒนาปริมาณการใช้ภาษาไทยได้เพิ่มขึ้น จากการวิจัยพบว่า บรรยากาศการเรียนรู้ภาษาจากกิจกรรมการเล่นิทานรูปแบบใหม่ ได้ส่งเสริม อารมณ์ และความสนใจของเด็ก ทำให้เด็กรู้สึกสนุกสนานตื่นเต้น และมีความกระตือรือร้นเพิ่มขึ้น การที่เด็กมีความสนใจ กระตือรือร้น และมี

อารมณ์ที่สดชื่นแจ่มใสจะส่งเสริมให้เด็กมีปริมาณในการใช้ภาษาไทยมากกว่าเด็กที่มีอารมณ์ไม่ดีหรือไม่สนใจต่อกิจกรรมต่างๆ

1.2 สภาพแวดล้อมรอบตัวเด็ก ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมในบรรยากาศการเรียนรู้ภาษาจากกิจกรรมการเล่นิทานรูปแบบใหม่นับเป็นสภาพแวดล้อมที่มีอิทธิพลต่อปริมาณการใช้ภาษาไทยของเด็กที่โรงเรียน ปัจจัยด้านสภาพแวดล้อม ได้แก่

(1) ครู ภายใต้อบรมภาษาการเรียนรู้ภาษาจากกิจกรรมการเล่นิทานรูปแบบใหม่ ครูเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลสูงที่สุดต่อปริมาณการใช้ภาษาไทยของเด็ก โดยเฉพาะเจตคติของครูที่แสดงออกถึงการยอมรับในตัวเด็กทั้งในด้านสังคมและวัฒนธรรมทางภาษา บุคลิกภาพและพฤติกรรมของครู ความสนใจการใช้ภาษาของเด็ก การเอาใจใส่พูดคุยกับเด็กทุกครั้งที่มีโอกาส ด้วยคำพูดที่เข้าใจง่ายชัดเจน ทำให้เด็กมีปริมาณการใช้ภาษาที่พัฒนาเพิ่มขึ้น

(2) ประสบการณ์ทางภาษา การจัดประสบการณ์ทางภาษาโดยการเล่านิทานสองภาษาให้เด็กฟังในทุกวัน เป็นบรรยากาศการเรียนรู้ภาษาจากกิจกรรมการเล่นิทานรูปแบบใหม่ จากการวิจัยพบว่า การใช้กิจกรรมการเล่นิทานสองภาษาที่เน้นการยอมรับ และให้คุณค่ากับวัฒนธรรมทางภาษาทั้งสองของเด็กอย่างเท่าเทียมกันนั้น ทำให้เด็กมีปริมาณการใช้ภาษาที่พัฒนาเพิ่มขึ้นรวดเร็วอย่างเห็นได้ชัดเจน ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความเหมาะสมของการใช้กิจกรรมการเล่นิทานสองภาษาในการพัฒนาปริมาณความสามารถในการใช้ภาษาไทยของเด็กได้มากกว่าการเล่นิทานแบบปกติ ดังนั้น การพัฒนาภาษาของเด็กสองภาษาจึงมีความเกี่ยวข้องกับการให้คุณค่าของภาษาทางสังคม และการเคารพแบบแผนการใช้ภาษาของแต่ละภาษาในสังคมด้วย (Lambert ,1977อ้างถึงในวรวรรณ เหมชะญาติ,2542)

2. การเชื่อมโยงทางวัฒนธรรมของภาษาสองภาษาและการเห็นคุณค่าที่เท่าเทียมกันของภาษาทั้งสองที่มีต่อศักยภาพในการใช้ภาษาไทยของเด็กที่ใช้ภาษามลยาฬเป็นภาษาที่หนึ่ง

การเล่นิทานสองภาษาโดยใช้ภาษาสองภาษา คือ ภาษาไทยและภาษามลยาฬในการเล่นควบคู่กันไปทำให้เด็กได้รับรู้ถึงการถ่ายทอดเชื่อมโยงกันของภาษาทั้งสองอย่างเป็นรูปธรรม ซึ่งเด็กสามารถเข้าใจเนื้อหาของเรื่องได้โดยตลอด และได้เรียนรู้การใช้ภาษาไทยในเวลาเดียวกัน เป็นการสร้างแบบอย่างในการปรับใช้ภาษาให้กับเด็ก การเชื่อมโยงความสัมพันธ์ของสองภาษาในลักษณะนี้ จึงเป็นวิธีส่งเสริมให้เด็กมีการพัฒนาภาษาและการพูดโดยการเรียนรู้ภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สองด้วยวิธีและวัตถุประสงค์เดียวกัน การเรียนรู้ภาษาทั้งสองเพื่อการสื่อสารที่คล้ายคลึงเป็นหลักนี้ ภาษาทั้งสองจะกลายเป็นเครื่องมืออันมีประสิทธิภาพที่ช่วยส่งเสริมให้เด็กมีความคิดกว้างไกลยิ่งกว่าเดิม (Vygotsky,1978) การเรียนรู้สองภาษาอย่างเท่าเทียมกันจะทำให้เด็กมีพัฒนาการทางสติปัญญาเพิ่มขึ้นในเรื่องของการใช้ถ้อยคำ ซึ่งการมีประสบการณ์ทางภาษาทั้งสอง

ระบบทำให้เด็กมีความยืดหยุ่นทางสติปัญญา มีความคิดสร้างสรรค์ทางภาษา และมีการเปลี่ยนแปลงทางโครงสร้างทางการใช้ภาษาที่ดีกว่า ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาวิจัยและแนวคิดด้านการเรียนรู้สองภาษาของ Lambert (1977 อ้างถึงในวรวรรณ เหมชะญาติ, 2542) และ James Rodriguez and Others (1995) ซึ่งพบว่า เด็กที่เรียนรู้สองภาษาควบคู่กันจะมีความรอบรู้ทางภาษาที่หลากหลายนกว่าเด็กที่มีการเรียนรู้ภาษาเดียว

การตระหนักถึงความสำคัญที่เท่าเทียมกันระหว่างภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สอง ทำให้ผลการประเมินความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงปริมาณของเด็กกลุ่มที่ได้รับการจัดกิจกรรมโดยใช้การเล่านิทานสองภาษามีการพัฒนาขึ้นอย่างรวดเร็วเห็นได้ชัดเจนกว่าเด็กอีกกลุ่มซึ่งได้รับการจัดกิจกรรมโดยใช้การเล่านิทานภาษาเดียว และจะมีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ หากได้รับการส่งเสริมและให้คุณค่ากับทั้งสองภาษาอย่างเท่าเทียมกันต่อไป ดังที่โมเดลการเพิ่มการเรียนรู้ในเด็กสองภาษาของ Lambert (1977 อ้างถึงในวรวรรณ เหมชะญาติ, 2542) ได้กล่าวไว้ว่า การให้คุณค่าภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สองอย่างเท่าเทียมกันขึ้นอยู่กับบริบทและวัฒนธรรมในการใช้ภาษาของเด็กและผู้ปกครองที่บ้าน การใช้ภาษาของเด็กและครูที่โรงเรียน และการใช้ภาษาของเด็กกับบุคคลในชุมชน หากบริบทการใช้ภาษาของเด็กในทุกๆ ที่ไม่มีความแตกต่างกัน เด็กจะมีพัฒนาการทางภาษาที่หนึ่งและภาษาที่สองเพิ่มขึ้น แต่หากการใช้ภาษาในบริบทต่างๆ ของเด็กมีความแตกต่างกัน พัฒนาการทางภาษาทั้งสองของเด็กจะไม่ส่งเสริมซึ่งกันและกัน การปฏิสัมพันธ์ภาษาใดภาษาหนึ่งมากกว่าหรือมีการปฏิสัมพันธ์ในลักษณะภาษาเดียวก็จะกลายเป็นเด็กที่พัฒนาภาษาเดียวในที่สุด (พิณทิพย์ ทวยเจริญ, 2539) ดังนั้น การศึกษาในโรงเรียนของเด็กวัยอนุบาลที่เริ่มเข้าสู่บริบทการใช้สองภาษา ครูควรใช้การเรียนรู้ในภาษาที่หนึ่งเป็นฐานในการพัฒนาภาษาที่สองและการเรียนรู้ด้านอื่นๆ ของเด็ก อันทำให้เด็กมีศักยภาพในการใช้ภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาที่สองเพิ่มขึ้นและส่งผลกระทบต่อเจตคติที่ดีในการเรียนวิชาอื่นๆ ซึ่งใช้ภาษาไทยเป็นภาษาหลักในการเรียนรู้ของเด็กในอนาคตต่อไป

3. ศักยภาพในการพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาไทยของเด็กที่พูดภาษามลยา

การพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาไทยของเด็กสองภาษาที่ใช้ภาษามลยาเป็นภาษาที่หนึ่งนั้นเด็กได้รับอิทธิจากบริบททางสังคมและวัฒนธรรมต่างๆ รอบตัวจึงส่งผลต่อการใช้ภาษาไทยของเด็กดังนี้

3.1 อิทธิพลของภาษาที่หนึ่งต่อการพูดภาษาไทยของเด็ก

3.1.1 การใช้คำพูดภาษาไทยตามรูปแบบประโยคในภาษามลยา ทำให้สื่อสารความหมายในภาษาไทยไม่ชัดเจน และเรียงคำในประโยคได้ไม่ถูกต้อง เช่น ใช้ภาษามลยาว่า

" กี้ก็เอะดิรูเมาะหลู" (กี้ = ไป , กี้เอะ = กลับ , ดิ = ที่ , รูเมาะหึ = บ้าน , หลู = ก่อน) จึงใช้ประโยคภาษาไทยว่า " ไปกลับที่บ้านก่อน " อย่างเป็นต้น การเรียงรูปแบบประโยคในลักษณะนี้ได้รับอิทธิพลของการนำรูปแบบการเรียงประโยคในภาษามลายูมาใช้ ซึ่งในภาษามลายู จะมีการเรียงคำขยายไว้หน้าคำที่ถูกขยาย เช่น ภาษาไทยพูดว่า " แก้อ้อสิบกตัว" แต่การเรียงคำตามแบบของภาษามลายู จะใช้ว่า " แนนูโละบุชกีชี " สิบหกตัวแก้อ้อ เป็นต้น (ฉันทส ทองช่วย,2536)

3.1.2 การใช้คำพูดภาษาไทยตามคำพูดในภาษามลายูโดยใช้คำกริยาตัวเดียวกันในหลายความหมาย เช่น เด็กใช้คำว่า จะเอา... แทนคำว่า อยากรู หรือ อยากรูจะ เช่น ชูไรดาจะเอา กินข้าว แวนาจะเอาเขียน อานี่ชะจะเอาแก่ง เป็นต้น ซึ่งในภาษามลายูใช้คำว่า เนาะ (เนาะ = เอา) ในประโยคเหล่านี้ ทั้งสิ้น หรือ เด็กใช้คำว่า ทำ เช่น คุณแม่ทำข้าว โรนะจะทำรูป คุณพ่อทำบ้าน แทนคำว่า หุง วาด สร้าง เป็นต้น ทำให้สื่อสารความหมายในภาษาไทยไม่ถูกต้องชัดเจน การใช้คำในลักษณะผสมผสานโครงสร้างทั้งสองภาษาในลักษณะนี้ เป็นขั้นตอนพัฒนาการภาษาที่สองอย่างหนึ่ง ซึ่งหลังจากนี้เด็กจะแปลภาษาหนึ่งเป็นอีกภาษาหนึ่งได้อย่างอัตโนมัติ และหากเด็กปฏิสัมพันธ์อยู่ในแวดวงของสองภาษาตลอดเวลาการพัฒนาทั้งสองภาษาก็จะคงที่ควบคู่กันไป (พิณทิพย์ ทวยเจริญ,2539)

3.1.3 การออกเสียงเพี้ยน เนื่องจากภาษามลายูไม่มีวรรณยุกต์และมีตัวสะกดน้อยไม่เหมือนในภาษาไทยทำให้เด็กออกเสียงตัวสะกดไม่ชัดเจน เช่น ออกเสียงคำว่า นักเรียน เป็นนักเรียน สงสาร เป็น สอมสาร น้ำตกทรายขาว เป็น น้ำตบชายขาว เป็นต้น การออกเสียงเพี้ยนนี้เป็นความแตกต่างในการออกเสียงของแต่ละภาษา ในเรื่องระบบเสียง และการออกเสียงซึ่งในภาษาไทยและภาษามลายูมีความแตกต่างกันหลายประการ

1) เสียงหน้า ที่เพี้ยนอย่างสำคัญและเป็นระบบ คือ ค เป็น ก ข เป็น จ ท เป็น ต พ เป็น ป ส เป็น อ ตัวอย่าง เช่น คน เป็น กน ชอบ เป็น จ็อบ ไทย เป็น ไต เป็นต้น

2) เสียงกลางหรือเสียงสระ จะออกเสียง อือ เป็น อุ เป็น โอ เป็น ออ กับเสียงสระผสม เช่น เอีย (อี+อา) เอือ (เอือ+อา) อัว (อุ+อา) จะผสมไม่สนิท เพราะในภาษามลายูไม่มีสระผสม เหมือนในภาษาไทย เช่น มือ ออกเสียงเป็น มู โม่ หรือ มอ ออกเสียง เรียน เป็น รี อาน ออกเสียง ตัว เป็น ตูอา กลอง เป็น กะลอง ครบ เป็น คะรบ เป็นต้น

3) เสียงตัวสะกด ในภาษามลายูท้องถิ่นจะมีเสียงตัวสะกดเพียงแม่เดียวคือ แม่กง เป็น ง จึงทำให้เกิดเสียงเพี้ยนไปมาระหว่าง 3 ตัวสะกด(ง น ม) ในคำเป็น และ(ก ค บ) ในคำตาย(จิตต์ ไซตือหัย,2535) การออกเสียงเพี้ยนเป็นไปตามการพัฒนาภาษาของเด็กที่ใช้ภาษาที่สอง ซึ่งจะเริ่มต้นด้วยระบบเสียงระบบเดียว ถ้าภาษาใดเด่นกว่าความชัดเจนของเสียงพูดจะคล้ายคลึงกับภาษาที่เด่นนั้น (พิณทิพย์ ทวยเจริญ,2539)

3.2 อิทธิพลของภาษาไทยถิ่นใต้ต่อการพูดภาษาไทยของเด็ก

เนื่องจากสภาพแวดล้อมและประสบการณ์ที่ได้ยินได้ฟังการใช้ภาษาไทยถิ่นใต้ในสังคมรอบตัวเด็ก ทำให้จดจำและนำคำเหล่านั้นมาใช้ในการพูดภาษาไทย เช่น คำว่า แล อย่างนี้แล คำว่า ที ยังไม่กินข้าวที ยังไม่ตายที คำว่า นิ อันนี้นิ คำว่า หล่าว ไปไหนหล่าว เป็นต้น การใช้คำในลักษณะนี้เป็นความเกี่ยวข้องในแง่ของการยืมภาษาระหว่างกันและกัน เป็นอิทธิพลของภาษาที่อยู่ใกล้เคียงกัน เกิดจากการปฏิสัมพันธ์กันทางสังคมของคนที่ใช้ภาษาไทยถิ่นใต้และชาวไทยมุสลิมที่ใช้ภาษามลายู

3.3 อิทธิพลจากภาษาในนิทานที่มีต่อการพูดภาษาไทยของเด็ก

ตลอดระยะเวลา 12 สัปดาห์ในการใช้กิจกรรมการเล่านิทานสองภาษา พบว่า

3.3.1 เด็กส่วนใหญ่มักนำชื่อตัวละคร คำพูด และประโยค จากนิทานสองภาษาที่ฟังมาเชื่อมโยงกับประสบการณ์ที่พบเห็นในชีวิตประจำวัน เช่น เมื่อเด็กพบเห็นภาพชวานา หรือคนกำลังไถนา ก็พูดว่า แบนเลาะห้กำลังไถนาอยู่ เชื่อมโยงกับชื่อตัวละครที่เป็นชวานา ในนิทาน เมื่อกินแกงเผ็ดก็บอกว่า แกงนี้ใส่เจ้าพริกขี้หนู ซึ่งเชื่อมโยงกับชื่อตัวละครในนิทาน หรือเมื่อเห็นดินสอแท่งใหญ่มากกว่าปกติ ก็พูดว่า ดินสอยักษ์ เชื่อมโยงกับยักษ์เป็นตัวละครที่มีขนาดใหญ่กว่าคนปกติ และเมื่อเห็นดินสอหล่น ก็พูดว่า ดินสอตกลงมาที่พื้น ซึ่งเชื่อมโยงจากประโยค กิ่งยางตกลงมาที่พื้นดินในนิทาน เป็นต้น

3.3.2 เด็กใช้คำพูดหรือประโยคภาษาไทยจากการปรับเปลี่ยนบางส่วนจากคำพูดในบทสนทนา และประโยคที่ใช้ซ้ำๆ ของตัวละครในนิทาน เช่น เมื่อเห็นเพื่อนร้องไห้ก็ถามว่า "แวนะร้องไห้ทำไมจ๊ะ" ซึ่งเป็นคำพูดของตัวละครในนิทานที่ใช้ถามตัวละครที่ร้องไห้อยู่ว่า "หนูจ๋า ร้องไห้ทำไมจ๊ะ" หรือเมื่อได้ยินเพื่อนพูดว่าจะไปะลาก็บอกว่า "ฉันขอไปด้วยซิ" ซึ่งเป็นประโยคที่ใช้ซ้ำๆ ของตัวละครในนิทาน เป็นต้น

3.3.3 เด็กสร้างคำขึ้นมาใหม่โดยเชื่อมโยงกับคำศัพท์เดิมที่รู้ หรือเชื่อมโยงกับประสบการณ์เดิมที่มีอยู่ เช่น เดิมเด็กมีความรู้ในคำว่า แก่ และ นุ่ม และเด็กรู้จักว่า สีสีเขียวที่มีลักษณะเข้ม เรียกว่า สีสีเขียวแก่ แต่ยังไม่รู้จักคำศัพท์ที่ใช้เรียกที่เขียวที่มีลักษณะอ่อนกว่า ว่า สีสีเขียวอ่อน เด็กจึงสร้างคำศัพท์ใหม่โดยเชื่อมโยงกับความรู้ในคำศัพท์เดิมเมื่อพบเจอสิ่งของที่มีสีเขียวซึ่งมีลักษณะของความเข้มน้อยกว่าสีเขียวแก่ที่เคยเห็นก็เรียกสีเขียวที่พบเห็นใหม่ว่า สีสีเข้วนุ่ม เป็นต้น

การพัฒนาการใช้ภาษาไทยของเด็กที่ได้จากประสบการณ์ในการใช้กิจกรรมการเล่านิทานสองภาษาในลักษณะต่าง ๆ ดังกล่าวข้างต้น การพัฒนาการใช้ภาษาในลักษณะนี้เป็นความสามารถในการปรับโครงสร้างทางภาษาทั้งสอง และเป็นการพัฒนาสติปัญญาความคิดแบบยืดหยุ่นของเด็ก ซึ่งเด็กที่เรียนรู้สองภาษาจะมีความสร้างสรรค์ในลักษณะนี้สูง (Lambert, 1977)

ข้อค้นพบในการวิจัย

จากการใช้กิจกรรมการเล่านิทานสองภาษา ทำให้ผู้วิจัยค้นพบว่า

1. เทคนิควิธีการเล่านิทาน

การเล่านิทานสองภาษาใช้เทคนิคการเล่าซ้ำแบบต่อเนื่อง คือ เล่านิทานซ้ำในเรื่องเดิมทุกวัน ใช้เวลา 3 สัปดาห์ในการเล่านิทานสองภาษา 1 เรื่อง และการเล่านิทานปกติใช้เทคนิคการเล่าแบบหมุนเวียนตามลำดับ คือ เล่านิทานวันละ 1 เรื่อง เปลี่ยนเรื่องไปทุกวัน จนครบ 4 เรื่องจึงจะวนมาซ้ำเรื่องเดิมอีกครั้งตามลำดับ การเล่านิทานที่เปลี่ยนเรื่องใหม่ไปทุกวันเช่นนี้คล้ายกับการเล่านิทานโดยทั่วไปที่เล่าจบเรื่องใน 1 วัน โดยไม่มีการเล่าซ้ำในวันต่อไป อาจเป็นการคิดเอาเองของผู้เล่าที่เกรงว่าเด็กจะเบื่อหากเล่านิทานเรื่องเดิมซ้ำๆ กันหลายวัน หรือแม้แต่วิธีการเล่าซ้ำที่ไม่มีความต่อเนื่องอย่างเทคนิคที่ใช้ในการเล่านิทานปกติในกลุ่มควบคุมก็ตาม อันที่จริงการเปลี่ยนเรื่องนิทานที่เล่าทุกวันอาจสร้างความลึกลับให้เด็กได้ ซึ่งการเล่าโดยการเปลี่ยนเรื่องบ่อยๆ จะทำให้เด็กได้รับความลึกลับซึ่งและตีความความรู้สึกจากนิทานไม่เต็มที่ เด็กยังรับรู้เรื่องราวในนิทานได้ไม่สมบูรณ์ครบถ้วน การสร้างจินตนาการภาพในใจของเด็กยังไม่ชัดเจนและมีรายละเอียดของเรื่องไม่มากนักทำให้ความประทับใจที่เด็กจะได้จากนิทานลดน้อยลงไป ในความเป็นจริงแล้วนิทานเรื่องไหนที่เด็กชอบหรือประทับใจ เด็กจะอยากฟังนิทานเรื่องนั้นซ้ำแล้วซ้ำเล่าโดยไม่รู้จักรับเบื่อ การเลือกนิทานที่ใช้ในการเล่าจึงเป็นสิ่งสำคัญในการสร้างความประทับใจให้แก่เด็ก และควรเล่านิทานเรื่อง que เด็กชอบหรือประทับใจซ้ำหลาย ๆ ครั้งเพื่อให้เด็กได้เพิ่มรายละเอียดในส่วนที่ขาดหายของภาพที่จินตนาการไว้ในใจนั้นๆ ได้เติมเต็มสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

2. คุณค่าและความสำเร็จของงานวิจัย

การเล่านิทานสองภาษา ไม่เพียงแต่จะทำให้เด็กที่พูดภาษามลายูเป็นภาษาที่หนึ่งมีความสามารถในการใช้ภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาที่สองได้เพิ่มขึ้นอย่างเห็นได้ชัดในเวลาที่รวดเร็วเท่านั้น ผลของการใช้กิจกรรมการเล่านิทานสองภาษานั้นมีมากกว่าการทดสอบจากสมมุติฐาน เนื่องจากกิจกรรมการเล่านิทานสองภาษาที่จัดขึ้นทำให้จิตใจของเด็กได้รับการเติมเต็มในสิ่งที่เขาต้องการยังผลให้เด็กเกิดการยอมรับนับถือครูจากภายในจิตใจของเด็กด้วย ซึ่งความรู้สึกอันนี้จะส่งผลดีมากมายต่อการพัฒนาทางกายและทางจิตใจ จากการยอมรับนับถือที่เด็กมอบให้ผ่านทางการใช้คำพูด และการแสดงออกทางการกระทำ ความรู้สึกจากน้ำเสียง สีหน้า ท่าทาง ทำให้ผู้วิจัยได้รับรู้ถึงผลภาวะวิจัยในการจัดกิจกรรมการเล่านิทานสองภาษาว่า ผู้วิจัยได้สร้างสิ่งดีๆ ให้เกิดขึ้นภายในจิตใจของเด็ก ไม่ว่าจะเป็นความรู้สึกผูกพัน ความเอื้ออาทร ความรัก และความเข้าใจ สามารถสร้างให้เกิดขึ้นได้จากกิจกรรมการเล่านิทานสองภาษา ดังเช่นตัวอย่างความรู้สึกผูกพันที่เด็กแสดงให้เห็นดังต่อไปนี้

2.1 ความรู้สึกภายในใจที่แสดงออกด้วยการพูดความในใจ ซึ่งเป็นคำพูดจากความรู้สึกส่วนลึกที่เกินความคาดคิด ที่ได้รับจากเด็กหญิงคนหนึ่งที่เคยขังเงียบ เรียบร้อย และไม่เคยแสดงออกมาเลยก่อนหน้านี้ เมื่อครูประจำชั้นเปิดโอกาสให้ออกมาพูดความรู้สึกที่อยากจะบอกกับผู้วิจัยเนื่องจากเป็นวันสุดท้ายของการเก็บข้อมูล เด็กหญิงคนนั้น กล่าวคำว่า "รัก" ออกมาหนึ่งคำ ซึ่งคำนี้มีความหมายสำคัญแสดงออกถึงที่มาจากส่วนลึกภายในใจของเด็ก

2.2 หลังจากเก็บข้อมูลเสร็จสิ้นไปแล้ว 1 ภาคเรียน เด็กชายคนหนึ่งจากกลุ่มทดลองที่ได้รับการเล่านิทานสองภาษา โทรศัพท์มาหาผู้วิจัย บอกว่า "ครูครับวันนี้ผมรับประกาศแล้วครับ" ประกาศ หมายถึง ใบประกาศนียบัตรของเด็กอนุบาลที่ได้รับเมื่อเรียนจบ) คำพูดของเด็กประโยคนี้ ทำให้ผู้วิจัยได้รับรู้ว่าผลการวิจัยไม่ได้จบสิ้นเพียงการเก็บข้อมูลเสร็จเท่านั้น อะไรทำให้เด็กชายคนนี้โทรศัพท์มาบอกกล่าวถึงความสำเร็จของเขาให้ผู้วิจัยได้รับทราบ ถ้าไม่ใช่ความรู้สึกผูกพันและยอมรับนับถือจากใจ ที่เด็กได้สร้างสมเอาไว้จากการร่วมกิจกรรมการเล่านิทานสองภาษาขณะทำการวิจัย ซึ่งความรู้สึกประทับใจนี้มีระยะเวลาในการคงอยู่นานและจะเป็นภาพความทรงจำของความรู้สึกดีงามที่จะติดตัวเด็กไปจนตลอด ความรู้สึกเหล่านี้เกิดขึ้นได้จากการทำวิจัยครั้งนี้อย่างแน่นอน

ข้อสังเกตจากการวิจัย

1. จากการใช้กิจกรรมการเล่านิทานสองภาษา ผู้วิจัยสังเกตเห็นว่าเด็กจดจำคำและประโยคภาษาไทยจากนิทานมาประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้ดี โดยเฉพาะคำนามที่เป็นชื่อคนสัตว์ และสิ่งของ เนื่องจากเนื้อเรื่องของนิทานมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับวิถีชีวิตของเด็กโดยตรง ผู้วิจัยจึงมีความเห็นว่า นิทานที่เหมาะสมสำหรับเด็กสองภาษาควรเป็นนิทานที่มีโครงเรื่องและเนื้อหาของเรื่องมาจากบริบทของเด็ก จะส่งเสริมให้เด็กนำคำที่ได้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ได้มากที่สุด
2. จากการใช้กิจกรรมการเล่านิทานสองภาษา ผู้วิจัยสังเกตเห็นว่าการใช้ภาษาพูดของครูมีอิทธิพลในการใช้ภาษาไทยของเด็กมาก เด็กจะใช้คำศัพท์และรูปประโยคตามแบบครู และจะเลียนแบบประโยคของครูทุกประการ ดังนั้น ครูผู้สอนควรมีความระมัดระวังในการใช้ภาษาให้มากขึ้น เพื่อเป็นแบบอย่างในการใช้ภาษาที่ดีแก่เด็ก
3. การทำวิจัยเกี่ยวกับภาษาต้องอาศัยระยะเวลาในการฝึกฝนและเรียนรู้ด้วยตนเองของเด็กอย่างต่อเนื่อง ระยะเวลา 14 สัปดาห์ อาจทำให้การแสดงออกถึงความสามารถทางภาษาของเด็กบางคนไม่ชัดเจนนัก หากระยะเวลาในการทำวิจัยมีมากขึ้นก็จะทำให้ได้ผลชัดเจนยิ่งขึ้น เพราะการแสดงความสามารถทางภาษาของเด็กแต่ละคนมีไม่เท่ากัน เด็กบางคนอาจต้องอาศัยระยะเวลาที่นานกว่าในการพัฒนาภาษาของตน

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัย

1.1 การใช้กิจกรรมการเล่านิทานสองภาษาให้มีประสิทธิภาพเพื่อพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงปริมาณสำหรับเด็กอนุบาลที่พูดภาษามลายูนั้น สิ่งสำคัญที่สุดที่ควรตระหนักถึงให้มาก คือ การแสดงออกถึง การยอมรับ และเห็นคุณค่าวัฒนธรรมทางภาษาของเด็กอย่างจริงจังและจริงใจของครู โดยให้ความสำคัญแก่ภาษาทั้งสองอย่างควบคู่และเท่าเทียมกันในจุดมุ่งหมายของการใช้อย่างเดียวกัน ตลอดระยะเวลาที่เด็กอยู่ในความดูแล

1.2 การใช้กิจกรรมการเล่านิทานสองภาษา ครูควรมีการเตรียมพร้อมทั้งอุปกรณ์ประกอบการเล่า และตัวครู ควรฝึกซ้อมเล่านิทานก่อนทำการเล่าจริงและควรจำเนื้อเรื่องให้ได้เพื่อการดำเนินกิจกรรมที่ราบรื่น ในขณะที่ใช้กิจกรรมครูต้องมีสติและตระหนักอยู่ตลอดเวลาว่าช่วงเวลาในการใช้กิจกรรมนี้เป็นช่วงเวลาที่สำคัญที่ครูจะส่งมอบประสบการณ์ที่สุดพิเศษแก่เด็ก

1.3 การใช้กิจกรรมการเล่านิทานสองภาษา จะมีประสิทธิภาพเพิ่มมากขึ้นในการพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาไทยเชิงปริมาณสำหรับเด็กอนุบาลที่พูดภาษามลายู หากครูมีการจัดการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับแนวคิดของกิจกรรม และมีการให้การเสริมแรงเมื่อเด็กมีพัฒนาการในการใช้ภาษาไทย

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาการใช้กิจกรรมการเล่านิทานสองภาษา ที่พัฒนาความสามารถทางภาษาที่สองแก่เด็กสองภาษาในกลุ่มอื่นๆ

2.2 ควรมีการศึกษาการใช้กิจกรรมการเล่านิทานสองภาษาที่ส่งเสริมพัฒนาการทั้ง 4 ด้าน คือ 1) ด้านร่างกาย 2) ด้านอารมณ์จิตใจ 3) ด้านสังคม 4) ด้านสติปัญญาและภาษา แก่เด็กวัยอนุบาลหรือระดับชั้นอื่นๆ

2.3 ควรมีการพัฒนาโปรแกรมการใช้นิทานสองภาษาเพื่อพัฒนาทักษะทางภาษาทั้ง 4 ด้าน คือ การฟัง การอ่าน การพูด และ การเขียน สำหรับเด็กสองภาษาวัยอนุบาลหรือระดับชั้นอื่นๆ